

ságát. A kisebb szövetséges államok és a semlegesek megdöbbentek azon, hogy a nagyobb hatalmak nem fogadnak be nagyobb számú menekültet, és aggódtak, hogy ha egyszer bebocsátják a bevándorlókat, akkor nem tudnak majd megszabadulni tőlük. A Kormányközi Bizottság is beleragadt a költségvállalás, az elhelyezés és az elszállítás kérdésébe. Ezért a szövetségesek indítványára valamelyest még hajló államok is elutasították, hogy egy jelképes számnál nagyobb számban fogadjanak be zsidókat. Pehle ezt előre látta, amikor egy május 8-i memorandumban így emlékeztette az elnököt: „A kormánynak azért kell egyoldalú vállalkozásba kezdenie, mert nem várhatjuk másoktól, hogy megtegyék azt, amit mi nem, és ha idejében akarunk cselekedni, akkor vállalnunk kell a kezdeményezést.” Az elnököt sürgették, hogy legalább jelképes gesztust tegyen, s állíttasson fel „ideiglenes menedékhelyeket” az inkább internáltaknak, mintsem bevándorlóknak tekintendő menekültek számára. Június 9-én Rooseveltnél elnök kinyilvánította, hogy legfeljebb 1000 főt befogadó menedékhelyet fognak felállítani egy New York állambeli volt katonai területen, Oswegóban.²⁶⁵ Augusztus 4-én Harold Ickes belügyminiszter 987 gondosan kiválogatott menekültet fogadott Oswegóban. Hogy a vezető hatalmak ilyen immel-ámmal vették ki részüket a menekültkérdés megoldásából, az hatással volt a Horthy-féle ajánlattal kapcsolatban cselekvésre felszólított többi országra is.

Szeptember 6-án Brazília készségét fejezte ki 500 gyermek befogadására, feltéve, hogy „mentesül a szállítás vagy a fenntartás költségének vállalása alól”²⁶⁶. Két nappal később az Ír Köztársaság jelzett hajlandóságot magyar zsidó gyerekek felvételére a korábban vállalt 500 gyermek közé. Magyarázatok szerint „biztonsági okokból” csak gyerekeket tudnak fogadni, és hogy 500 „az a legnagyobb szám, amelyet Írország zsidó lakossága a számítások szerint képes lesz eltartani, az ír gazdaság pedig felvenni”²⁶⁷. Ausztrália, sajnálattal ugyan, de elzárkózott a „nem sok jóval biztató hajózási helyzet” miatt; Új-Zéland úgy foglalt állást, hogy „ez idő szerint nem képes segíteni”, Dél-Afrika közölte, hogy már „telve van háborús menekültekkel és kitelepítettekkel”; Dél-Rhodesia bejelentette, hogy további menekülteket már nem tud elhelyezni; Kanada nem is válaszolt.²⁶⁸

A legnagyobb akadály az volt, hogy Nagy-Britannia kötötte magát palesztinai bevándorlási politikájához. A britek egyre hangoztatták a Fehér Könyv szerinti kötelezettségeiket, a Közel-Kelet biztonságának és stabilitásának fontosságát, a szállítás, az elhelyezés és az irányítás nehézségét, az áthaladási útvonalak miatt Törökországgal és más országokkal esetleg kialakulható diplomáciai nehézségeket.²⁶⁹ Továbbra is mereven ragaszkodtak álláspontjukhoz, pedig nagy nyomás nehezedett rájuk, főleg az